

Dronning Louise.

7de Sept. 1817. — 29de Sept. 1898.

Der kan nu — en halv Maaned efter, at Dronning Louise den 29de September lukkede sine Øjne — neppe siges noget i Anledning af hendes Bortgang, som ikke bliver Gentagelser af, hvad „Kvinden og Samfundet“s Læsere have læst andet Steds, kun meget fyldigere udtalt. Men der er Ting, der taale at gentages, Ting, som vi Kvinder særlig trænge til at sige hyerandre. Saaledes alt, hvad der vedrører Hjemmet, Kærligheden og Sammenholdet i den hjemlige Kreds, den Kærlighed, der, medens Børnene ere smaa, leder dem med mild men fast Haand, og som, naar de ere blevne store, aldrig slipper dem men omfatter dem og alle deres med den varmeste Deltagelse i Glæde som i Sorg. Den sande Moderkærlighed, der ikke opelsker Egenkærlighed hos Børnene, men stræber at lære dem Selvfornægtelse, den, der lagde den kongelige Moder den Formaning paa Læben, til en af sine Sønner: „Er du uvis om, hvor din Pligt ligger, saa vælg det, du har mindst Lyst til“. — Mangt et smukt Billede af Hjemmets Glæde har man haft Lejlighed til at se under Sommerlivet paa Bernstorff og Fredensborg. Man har hørt Larmen af glade Barnestemmer fra hin berømmelige Have-sal paa Fredensborg og set en Flok lystige Smaafolk tumle sig i overgiven Leg sammen med alvorsfulde Mænd og Kvinder, der afkastede Hoffivets og Kronernes tunge Tryk og før en kort Stund selv blev som glade Børn i det elskede Barn-domshjem.

Og for at drage et modsat Billede frem, hvor har det ikke været underligt i disse skønne Oktoberdage at færdes i Bernstorff Slotspark og se det venlige hvide Slot ligge saa